

— Хората сж изчистили гжсеницитъ!

— Какъ се чистятъ, ма бабо?

— Има ножици съ дълги дръжки. Ние нѣмаме. Защо ни сж — азъ съмъ слѣпа, а ти си още малъкъ! Друга година нашитъ овощки чистѣха отъ гжсеници врабчетата! Тая година не съмъ ги чула да пѣятъ по двора!

Митко изтрѣпна. Тия думи брѣмнаха край ушитъ му като пчели и той наведе глава засрамено. Сви се на клѣбце. После извади ластика и го пѣхна въ малката тучена печка.

На другата година отъ клонитъ на младата ябълка висѣше единъ дълбокъ капакъ отъ кутия. Въ него Митко бѣше си-

палъ вода за крилатитъ градинари. Тогава Митко лежеше по коремъ върху меката трева и си мислѣше чудни нѣща.

Есеньта ябълковото дръвче прекърши клони до земята. Подъ всѣко листо бѣше окачена по една червена ябълка, зрѣла и сладка като медъ. Митко всѣка сутринъ водѣше баба си да ги гледатъ, но бабата нали бѣше слѣпа, нищо не виждаше, а Митко не разбираше, какво нѣщо е слѣпота, та само сочеше върху отрупаното дръвче и викаше съ все гърло:

— Бабо, вижъ ги какви сж червени!

После откъсваше една и я разхапваше лакомо.

Григоръ Угаровъ

ВЪ ПЛАНИНАТА

Какъ е весело навѣнка въ тоя майски день лжчистъ! Хайде всички въ планината на просторъ и въздухъ чистъ!

Бистри изворчета бликатъ тамъ срѣдъ роснитъ треви, — въ китни клонки чуруликатъ пойни птички отъ зори.

Май по горскитъ поляни пѣстъръ губер е постлалъ — отъ иглика, маргаритки и отъ здравецъ нацвѣтѣлъ.

Тамъ на воля срѣдъ цвѣтата, подъ усмивката на май, колко сладко се почива, какъ безгрижно се играй!

Георги Костакевъ

